

Prázdniny zmizely dábelskou rychlostí za zatačkou, což způsobuje jistou nostalgii i v nás, co už školou povinní nejsme. Kromě nostalgie pak i určité nutkání bilancovat: možná je to důsledek dávné praxe, kdy první výkres ve výtvarné výchově byl zásadně na téma zážitky z prázdnin. Pokud si tedy chcete počíst o tom, jaké dojmy ve mně z letních festivalů uvízly (absolvoval jsem jich letos až nepříjemně málo, doufám, že jen mimořádně), jste tady správně.

Na festivalu **Okolo Třeboně** (první prázdninový víkend) mě nejvíc fascinovalo, jak moc se změnil za pouhé tři ročníky, co jsem chyběl. Nemyslím jen cestu od folku směrem k nadžánrové míchanici: tu jsem aspoň z dálky sledoval, i když i na tomto poli mě překvapilo, že na nádvoří pivovaru byla čistě rocková scéna. Myslím spíš změnu tempa a atmosféry. Okolo Třeboně býval vždy vícedenní festival, pamatuji se na jeden ročník, kdy kromě klasického pátečního a sobotního velkého koncertu (plus sobotní open scéna) byl i méně navštívený koncert v neděli večer a pak ještě v pondělí večer představení Divadla Jára Cimrmana. To vše jsem absolvoval a mezi tím byl samozřejmě čas na procházky kolem Světa, opulentní hody v Šupině, sledování fotbalových utkání (konalo-li se zrovna mistrovství světa nebo něčeho jiného), exkurze do pivovaru, spousty nových seznámení, spousty radovánek, vše v příjemně volném tempu a příjemně podbarveno skvělou hudbou. Letos se tempo festivalu zrychlilo přímo raketově: veškerá hudba se odehrála v sobotu, v pátek byli Cimrmani a v neděli tradiční vystoupení Třeboňských pištců.

Času ubylo, přibýlo scén: kromě obvyklého a hlavního nádvoří zámku ještě již zmiňované nádvoří pivovaru a konečně terasa pivovaru. Tam jsem letos strávil většinu času: jednak jako porotce soutěže Houpací kůň (tedy dřívější open scény) a táhlo mě to tam i večer po soutěži. V porotě jsem slyšel leccos zajímavého. Dlouho jsme se nemohli dohodnout na vítězi: ať jsme to brali z kterékoli strany, mladý **Hromosvod** i vracející se **Jentak** měli stále stejně bodů.

Nakonec jsme nechali vyhrát letos opravdu



Bafalo Michala Braxatorise na ilustr. snímku z loňské Třeboně

foto: Vítek Školník Urban ©

zářící Hromosvod; na pomyslném třetím místě dua **Nestíháme** jsme se shodli snadno. (Asi nemusím zdůrazňovat, že "stříbrné a bronzové medalie" se nevyhlašovaly.) Slyšel jsem tam i **16 strun a šmytec**

, pár dní před jejich triumfem na Zahradě, a jedenáctiletou

Veroniku Polívkovou

, pár týdnů po jejím triumfu na Folkovém kvítku.

Mimo soutěž jsem ještě slyšel na terase pivovaru **Michala Braxatorise** a **Bafalo** - poprvé v jeho ústecké verzi,

Jiřího Bílého

s kapelou nebo vynikající jazzmany

Eggnoise

. Paráda. Na hlavní scéně jsem se vlastně moc nezdržel, jen tak, abych zaplašil pocit, že jsem na úplně jiném festivalu. Nejvíce jsem byl zvědav na

Xaviera Baumaxu

(kterému konferenciér neustále říkal Javier), bizarního písničkáře, kterého provázela vysoká pověst, ale jehož legráckám jsem na chuť nepřišel. Připouštím, že jsem slyšel jen tři písničky, protože pak jsem podlehl jedné mladé písničkářce (jenom co se týče společného odchodu z nádvoří zámku, samozřejmě), která pravila, že tohle tedy poslouchat nebude?

O **Zahradě** bylo během léta samozřejmě napsáno tolik písmenek, že skoro nevím, jestli má cenu rozšiřovat jejich hejna. Pro Folk & Country jsem svým příspěvkem odpovídal na otázku, co se mi na Zahradě líbilo. Teď bych mohl - pro rovnováhu - napsat třeba, co se mi na Zahradě nelíbilo. To nebude tak jednoduché, protože na Zahradu jezdím moc rád a z ní obvykle velmi spokojen, se spoustou vjemů o tom, co kdo udělal za rok nového, popřípadě kdo nový se vůbec vylíhl. Ani tentokrát tomu nebylo jinak: navíc krásné počasí, dost diváků na to, aby zarazili pověsti o jejich úbytku, hezké noční jam-sessiony? Prostě to, co se mi nelíbilo, vůbec nemůže ovlivnit můj celkový jednoznačně kladný pocit; přesto mám dojem, že by se o tom mělo mluvit.

A co se mi tedy nelíbilo? Polská kapela **Redlin**. Připadala mi strašně vypočítaná, vymarketingovaná. Vezmeme lidovky odevšad, bez ladu a skladu, bez důvodu a porozumění, vždyť přece world music frčí, pořádně pod nima zabubnujeme a všichni! - hop a hop, tlesk a tlesk? Ani většina polských kapel z předchozích ročníků se mi příliš nelíbila (o některých jiných zahraničních hostech ani nemluvě). Nevím, jestli je to daň za zařazení do Festivalu tří sluncí nebo se Zahrada prostě nerozhodně zmítá mezi původním záměrem být čistě tuzemským festivalem, a pocitem, že už to možná bez zahraničních hostů nejde. Že to s nimi jde ale i velmi dobře, ukázalo fantastické vystoupení severoirských

At First Light

. Mimochodem, kdo je neslyšel, nechť hořce zapláče, fakt to stálo za to. A nevěřím, že v Polsku nejsou zajímaví muzikanti (doporučuji seriál, který na toto téma do FOLKTimu sepsala Klára Pergelová.)

O čem se po letošní Zahradě hodně mluvilo, byli držitelé Krtečků. Z celkem pěti hmyzožravců považuji přidělení dvou za trefu mimo. První je Krteček od redakce F&C, tedy Pupkáči. Ocituji jednoho "trampského představitele", se kterým jsem se o věci bavil hned na Zahradě. "Ty si

možná myslíš, že mám radost, že vyhráli Pupkáči, jako že fandím trampům. Ale já si myslím, že která trampská kapela nedostane Krtečka od diváků, ta si ho nezaslouží. Krteček od redakce by měl být rezervovaný pro něco? alternativnějšího, co bez ohledu na kvalitu tolik hlasů nikdy nedostane

." Konec citátu, já nemám co dodat. A pokud se mě někdo zeptá: "

A kdo teda měl vyhrát, ty chytřej

?" odpovím bez váhání, že dvojice

Helan - Krejčík

. Tak chytré písničky, jako zpíval Pavel Helan, se neslyší každý den. Pokud bych musel vybírat z kapel (což ovšem nevím proč, když před lety mohla vyhrát dvojice Šárka Burešová - Jan Matěj Rak), to už bych se zapýřil, protože během uvádění není přece jen recepce hudebních dojmů příliš spolehlivá a silná. Třeba spousta lidí kolem mě přísahá na

Epy de Myi

: bohužel, nějak jsem si nestačil všimnout (hráli první). Ale mezi větší favority by u mě určitě patřili

Načas

, kteří zahráli opravdu dobře (a nemusí mě zajímat, že už Krtečka mají), vzrušující

Burana Orfchestra

(a nemusí mě zajímat, jestli hráli s chybami: neříká se snad pořád dokola, že Krteček je hlavně o umění zaujmout?) nebo

Kaluže

, u kterých je snad jejich kvalita všeobecně známá (a nemusí mě zajímat, že u diváků dopadli žalostně; taky hráli na velmi nevýhodné pozici).

Druhá trefa mimo je podle mě **16 strun a šmytec**. Nijak jim neberu pozici štiky v rybníce, ale získat Krtečka je něco trochu jiného než vyhrát Folkový kvítek. Šestnáctiletý houslista Vojta Nosek je bez přehánění úžasný, výkon celé kapely se poslouchá příjemně, ale přece jen je to "služebně" a hlavně věkově mladinké těleso, co si se sebou trochu neví rady, trochu bezradně krouží kolem obrazu Čechomor a čeká, až někoho z nich napadne, kam svůj talent napřít. O co vlastně budou dál hrát? Možná teď útrpně vrtíte hlavou: 16 strun a šmytec přece nominovali diváci, takže já se trochu dostávám do pozice politika, který by rád vyměnil národ, protože ten nepochopil jeho genialitu. Jenže já si nejsem jist, jestli chyba není v tom, že "národu" nebyly předloženy jednoznačně výborné a strhující kapely, aby nemusel volit 16 strun a šmytec. Jestli náhodou trochu neselhal Konkurs Zahrady, letos po dlouhých letech znovu s těžištěm ve výběru z nahrávek.

Na **Prázdninách v Telči** jsem byl letos dva dny. Jenže o prvním večeru - 6. srpna - Vám toho moc nepovím: byl jsem za tátu a nejpozději v půlce jedním okem sledovaného koncertu bylo třeba naložit nezdárného synka do auta a odjet s ním. Koncert bratří Ebenů byl na naprosto zaplněném nádvoří, byl sledován pozorným a oddaným publikem a byla to samozřejmě velká radost. Zjistil jsem, že letos v létě hráli Ebeni na své zvyklosti mimořádně často, což je i pro budoucnost velmi dobrá zpráva.

Víc toho dokážu napsat o úterý 8. srpna. Přijel jsem vlastně na **Andyho Owense**, hosta **Druhé trávy**,

kterého jsem s nimi poprvé slyšel někdy před 10 lety a moc se mi líbil. Přišlo mi, že tehdy hrál

Andy dost slušně na mandolínu, zatímco teď chvílemi jen tak markýroval. Má chátrající hlava má pocit, že tehdy hrál velice zajímavé vlastní písničky, zatímco teď převažovaly bluegrassové standardy. Všechno to ale vyvážil Andy zpěvák, podle zbytků paměti lepší a výraznější než tehdy a opravdu skvělý. Ale zajímavé na tom večírku bylo hlavně to, že v něm vůbec nešlo jen o Andyho Owense, ale že nejlepší na tom byly všechny ty neočekávané sestavy a kupící se překvapení - klasická dramaturgie večera po Medvědovsku. Zahajovací seskupení jsem vzhledem k pozdnímu příjezdu slyšel jen chvilku:

Katka García

s "měkčí" sestavou, tuším že čtyřmi mně neznámými osobnostmi. Občas byl celý doprovod jen doprovodný vokál a jedny perkuse. Moc zajímavé. Pak přišel již zmíněný blok Andyho Owense s Druhou trávou a po něm Druhou travu posílil

Ivo Viktorin

s klávesami, za bicí usedl skvělý a citlivý

Jiří Stivín jr.

a za mikrofon se vrátila Katka García. To byla její "tvrdší" sestava, možná vrchol večera. Doufám, že bude šance si tento zážitek někde zopakovat. Katka zpívala poměrně dlouho, po jejím odchodu se na post frontmana přesunul Ivo Viktorin a na programu se objevily písně zejména z jeho současného alba

Vlna za vlnou

.

Moc hezké, ale chtělo by to slyšet s kapelou

," říkal jsem si na Zahradě při vystoupení dvojice Viktorin - Vašíček. Vidíte, pak že se přání neplní. I v srpnu. No a potom se konečně k Druhé trávě připojil

Robert Křesťan

a celý večer završil. Zpívalo mu to nadoblačně.

Na **Bluegrass Marathonu** jsem byl doposud jednou: v roce 1983, to se ještě konal v Boru u Tachova na zámku. Fakt, na zámku: představte si pseudogotický zámek v nepříliš dobrém stavu, tramské kanady nedůvěřivě po schodišti stoupající (neboť tramp a bluegrassman tehdy jedno byli) a bluegrassový nátěr v zámeckém sále. Od té doby si pořád říkám, že bych chtěl vidět, jak vypadá Bluegrass Marathon dnes, kdy se už řadu let koná v obci Borovany ležící na konci silnice pár kilometrů za Borem. Podařilo se mi to až na 26. ročníku, který, jak správně tušíte, se konal letos, poslední prázdninovou sobotu. Velmi příhodný travnatý dvůr, ze stran uzavřený stodolami, bývalým vesnickým kinem (mokrý rezerva) a zepředu kamionem v roli pódia, jsem prý jako dějiště festivalu mohl vidět naposledy. Příští rok se bude konat na poli za chalupou Cupitáče, hlavního pořadatele Bluegrass Marathonu.

Menu bylo dvanáctipoložkové (tedy třináctý Burizon už jsem neslyšel, ale předpokládám, že se jednalo o víceméně countrybálovou záležitost) a chci věřit, že i pro ty z vás, kteří nenechali své srdce v modré trávě, by bylo dostatečně pestré. Vystoupil například **Apple** Jardy Pertlíčka, zasloužilého (nebo i vysloužilého?) bluegrassáka, který v současnosti velmi zajímavě a objevně pátrá na pomezí grassu, folku a Irska. Nabroušený newgrassový

Wejlet

(s bicími) taky zřejmě na ortodoxním BG festivalu nepotkáte. Jedním z vrcholů festivalu bylo příležitostné seskupení

Ptáčkovi a přátelé

, pro tentokrát složené téměř výhradně z Copáků a ex-Copáků, no a pak samozřejmě z vynikající Elišky Ptáčkové, nejlepší zpěvačky festivalu (a že konkurence byla slušná). Hráli rovněž spíše věci z bluegrassového okolí než ze samého jádra. Trochu mě zklamala plzeňská

Carrabina

: prodělala výrazné personální změny a ještě to nějak není ono. Naopak mě potěšil písecký

Kvintet

. Kapela hrající podle vlastních slov 13 let (to ale museli být zakládající chlapci absolventy hodně nízkých tříd?) mně nikdy nepřišla ani objevná ani dokonalá: tentokrát mě potěšila kromě trochu spícího kontrabasisty snad vším, zejména pak černohumornou písní Je léto. Stejně tak příjemným překvapením byla skupina, kterou jsem ještě neslyšel, protože hraje asi čtvrt roku:

Grasspark

Praha. Zajímavě znějící (převážně) mladá kapela, u kytary překvapivě - po dlouhé době na scéně - Petr Třebický jr. Na tradici s vestičkami nebo saky se muselo čekat skoro až do konce festivalu. Jako desátí zahráli kutnohorští

Brzdaři

. Slavné jméno, prověřené písně, kvalitní mluvené slovo basisty Pepy Vody, velký úspěch. Pravda, i sami Brzdaři slyšeli (a komentovali), že to se sólovým zpěvem dobristy Petra Žižky není kdovíjaké, ale kdo by chtěl po bg téměř legendě studenou preciznost, že? Další kapela,

Lusatian Grass

, není tak známá a její vyznění tolik "lidové", navíc jsem měl ze začátku pocit, že jejich precizní, stylově nabarvený trojhlas zvládnou, ale s nefalšovaně "horským" (rovněž precizním) kytaristovým sólovým zpěvem už to bude horší. Nakonec jsem si zvykl a ocenil jsem výborně zvládnutou maximální stylovost kapely (hrají výhradně vlastní, anglicky zpívané skladby). Za tu dobu, co jsem je neslyšel, se zlepšili nesmírně a na kontě už mají čtyři cédéčka. Koho jsem vynechal? Velmi kladně byl přijat

High Grass

z nedalekého Horšovského Týna, skupina s dosti vysokým věkovým průměrem a anglicky zpívaným repertoárem. Naopak ještě nezaplňným hledištěm utrpěly snaživé kapely ze samého začátku,

Album

a

FreeGrass

. (Kromě toho se na nich, stejně jako na následujícím Wejletě, zaučoval zvukař.) No a to nejlepší nakonec:

Nová sekce

, kapela z naší nejužší bg špičky, snad trochu příliš ležerní zpěv kapelníka Tomáše Tichého, ale jinak radost. Celé to dobře uváděl Rostě Čapek a počasí přálo. Hudební léto budiž pochváleno!

A ještě dodatek, už zcela mimo prázdniny. Dopisuje tento článek, 8. září v pátek večer jsem si zašel do klubu Kaštan na pražský křest druhého alba **Kocourek a horečka** brněnské extravagantní kapely

Květy

. Večer měl na mé folkové návyky dost zvláštní průběh: začal velmi poklidně s

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 14 Zář 2006 04:00

tříčtvrtěhodinovým zpožděním, měl "pokapelu" ("energická teplická formace Spolčení hlupců" - snad by se dalo říct rocková kapela s pár akustickými nástroji, možná že trochu ethno názvuky, příjemné) i nikde nehlášenou "předkapelu" (mladičká písničkář Jakub Čermák, který křtil svou sbírku poezie Padavčata). Jaký div, že poslední metro té noci odjelo beze mne. Samotné Květy byly skvělé, určitě stálo zato na jednu z jejich nepříliš četných návštěv Prahy zajít. Slyšeli jsme i pár kousků z předchozí desky

Jablko jejího peří

. "Žalující" zpěv Martina Kyšperského je opravdu strhující. Slabinou byl zvuk: výrazné texty, jednu z hlavních ozdob Květů, musel posluchač (tedy aspoň já) nikoli poslouchat, ale lapat. Nová sestava Květů, to jest původní dva členové Martin Evžen Kyšperský a Aleš Pilgr plus nováček na baskytaru, Ondřej Čech, nadále vytvářejí přepestré aranže, ale přece jen jsou písničkové půdorysy výrazně očekávatelnější než dříve. To je, myslím, škoda: extravagantní kapely by měly hrát pořádně extravagantně. Desku Kocourek a horečka pokřtil Jiří Černý. Deska musela být ponechána v celofánu, aby se prý křtem nepoškodila, a na polévání vyčarovaly Květy na poslední chvíli odněkud PET láhev s jakýmsi nespecifikovaným zbytkem tekutiny. Vypátral jsem, že to byla obyčejná voda; radši to, milí čtenářové, nikomu ani snad neprozrazujte?